

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 266.823 van 28 mei 2026
in de zaak A. 244.138/VII-42.793**

In zake : de NV ASCOT CONSTRUCT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Pieter-Jan Defoort en Maxim Senesael
 kantoor houdend te 8020 Oostkamp
 Hertsbergsestraat 4
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de PROVINCIE OOST-VLAANDEREN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 10 februari 2025, strekt tot de
nietigverklaring van arrest nr. RvVb-A-2425-0353 van de Raad voor
Vergunningsbetwistingen van 9 januari 2025 in de zaak 2324-RvVb-0933-A.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van
14 maart 2025.

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie
ingediend.

Eerste auditeur Wouter De Cock heeft op 18 juni 2025 een
verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van

30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 mei 2026.

Staatsraad Francis Van Nuffel heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Lander Casteels, die *loco* advocaten Pieter-Jan Defoort en Maxim Senesael verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

Eerste auditeur Wouter De Cock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Het college van burgemeester en schepenen van Deinze verleent aan de verzoekende partij een omgevingsvergunning voor het verkavelen van een perceel in acht loten. Een belanghebbende derde stelt bestuurlijk beroep in tegen deze beslissing.

3.2. Met een besluit van 16 mei 2024 verklaart de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen het beroep gegrond, en weigert ze de omgevingsvergunning.

3.3. Het bestreden arrest verwerpt het beroep van de verzoekende partij tot vernietiging van het deputatiebesluit van 16 mei 2024.

IV. Onderzoek van het middel tot nietigverklaring

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het materiële motiveringsbeginsel, van artikel 10 van de op 18 juli 1966 gecoördineerde wetten ‘op het gebruik van de talen in bestuurszaken’ (hierna: bestuursstaalwet), en van de artikelen 8.17 en 8.18 van het Burgerlijk Wetboek in zoverre deze het beginsel inhouden dat de rechter de bewijskracht van een akte niet mag schenden.

Zij zet uiteen dat zij voor de RvVb heeft aangevoerd dat de deputatiebeslissing van 16 mei 2024 onzorgvuldig is en de materiële motiveringsplicht schendt, nu hierin wordt gesteld dat “het aangekondigde wijzigingsverzoek [uit]bleef”, terwijl zij dat wijzigingsverzoek op 13 mei 2024 had ingediend, en dat het bestreden arrest hierop als volgt antwoordt:

“De verzoekende partij hekelt in essentie dat de verwerende partij geen rekening houdt met haar wijzigingsverzoek van 13 mei 2024, dat bedoeld was om de aanvraag in overeenstemming te brengen met de door provinciale dienst Integraal Waterbeleid voorgestelde voorwaarden inzake overstromingsveilig bouwen. De verwerende partij zou in de bestreden beslissing misleidend of foutief stellen dat de verzoekende partij nooit een wijzigingsverzoek heeft ingediend.

[...]

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het wijzigingsverzoek reeds heeft aangekondigd in haar nota van 12 april 2024 naar aanleiding van het negatieve verslag van de provinciale omgevingsambtenaar, maar desalniettemin gewacht heeft tot de avond van 13 mei 2024 - dus slechts enkele dagen vóór het verstrijken van de beslissingstermijn op 16 mei 2024 - om het wijzigingsverzoek daadwerkelijk in te dienen via het Omgevingsloket.

Hoewel de gewijzigde projectinhoud niet uitdrukkelijk vermeld wordt in de bestreden beslissing, wordt hierin wel het volgende overwogen:

‘...’

De naar aanleiding van het verslag en/of de hoorzitting geformuleerde replieken zijn niet van die aard dat deze een gewijzigd standpunt ten opzichte van dat van de provinciaal omgevingsambtenaar, dat bijgetreden wordt, verantwoorden.

Het aangekondigde wijzigingsverzoek bleef uit.’

Anders dan de verzoekende partij dat ziet, zegt de verwerende partij hiermee niet dat ‘er nooit een wijzigingsverzoek werd ingediend’. De verwerende partij stelt louter dat het aangekondigde wijzigingsverzoek ‘uitbleef’. Gelet op het hierboven geschetste tijdsverloop kan worden aangenomen dat de verwerende partij hiermee bedoelt dat het aangekondigde wijzigingsverzoek op zich liet wachten.

De verzoekende partij toont dus niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, en maakt evenmin concreet aannemelijk dat de verwerende partij in de gegeven omstandigheden onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld door het *in extremis* ingediende wijzigingsverzoek niet te aanvaarden.”

De verzoekende partij brengt hiertegen in dat het bestreden arrest aan het begrip “uitblijven” aldus de betekenis heeft gegeven van “op zich laten wachten” terwijl het volgens Van Dale, Groot Woordenboek van de Nederlandse Taal, “zich niet voordoen, niet gebeuren, niet optreden” betekent.

Uit artikel 10 van de bestuurstaalwet volgt volgens de verzoekende partij dat de deputatie geacht wordt correct Nederlands te hanteren. Het zorgvuldigheids-, rechtszekerheids- en materiële motiveringsbeginsel zouden vereisen dat de RvVb voor de interpretatie van de bestreden vergunningsbeslissing moet uitgaan van een correct gebruik van het Nederlands door de deputatie. Overeenkomstig het beginsel dat de rechter de bewijskracht van een akte niet mag schenden zou de RvVb geen eigen motivering of beslissing in de plaats van het bestuur mogen stellen, en al evenmin een impliciete motivering kunnen lezen in een akte die daarin niet te lezen is, maar over de wettigheid van de akte moeten waken.

Met de miskennis van de correcte taalkundige betekenis van de passage “het aangekondigde wijzigingsverzoek bleef uit” zou het bestreden arrest aldus de aangehaalde bepalingen en beginselen hebben geschonden.

Beoordeling

5. Als rechtscollege is de RvVb niet onderworpen aan de beginselen van behoorlijk bestuur zoals de zorgvuldigheidsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Als cassatierechter kan de Raad van State wel nagaan of de bestuursrechter, in het kader van de beoordeling of een bestuurshandeling strijdig is met dergelijk beginsel, de draagwijdte ervan heeft miskend. In het middel wordt echter niet, of althans niet op voldoende nauwkeurige wijze, uiteengezet op welke wijze de RvVb afbreuk zou hebben gedaan aan de draagwijdte van de vermelde beginselen van behoorlijk bestuur in het kader van zijn beoordeling van de wettigheid van de bestreden vergunningsbeslissing. Het middel is in zoverre niet ontvankelijk.

6. De verplichting voor de deputatie om het Nederlands te gebruiken, die uit artikel 10 van de bestuurstaalwet volgt, betekent niet dat dit bestuur gehouden is tot een foutloos taalgebruik, en staat evenmin eraan in de weg dat de rechter die een deputatiebesluit interpreteert, aan woorden een andere betekenis toeschrijft dan deze die zij in de standaardtaal zouden hebben. In zoverre de schending wordt aangevoerd van artikel 10 van de bestuurstaalwet is het middel ongegrond.

7. De artikelen 8.17 en 8.18 van het Burgerlijk Wetboek verplichten de rechter de bewijskracht van akten te eerbiedigen. De RvVb miskent de bewijskracht van een akte indien hij aan een geschrift, waarnaar hij uitdrukkelijk verwijst, een uitlegging geeft die onverenigbaar is met de bewoordingen ervan, een verklaring toeschrijft die het geschrift niet bevat, dan wel ontkent dat dit geschrift een verklaring bevat die er wel in voorkomt. De rechter die uit een akte louter een feitelijk of juridisch gevolg trekt, miskent echter de bewijskracht van die akte niet.

De RvVb overweegt met betrekking tot de in de bestreden vergunningsbeslissing voorkomende zin “Het aangekondigde wijzigingsverzoek bleef uit” dat hiermee niet wordt gezegd dat er nooit een wijzigingsverzoek werd

ingediend, en dat - gelet op het geschetste tijdsverloop - kan worden aangenomen dat de verwerende partij hiermee bedoelt dat het aangekondigde wijzigingsverzoek op zich liet wachten.

Hiermee geeft de RvVb aan het geschrift geen uitlegging die onverenigbaar is met de bewoordingen ervan. Uit de enkele omstandigheid dat de bestuursrechter aan een woord een andere invulling zou geven dan de betekenis die het woord volgens Van Dale's Groot Woordenboek van de Nederlandse Taal heeft, volgt nog geen schending van de bewijskracht van de akte. Dit geldt des te meer nu de RvVb daarbij de omstandigheden heeft aangegeven ("het hierboven geschetste tijdsverloop") die hem ertoe brengen aan het gebruikte woord de door hem gegeven uitlegging te geven.

8. In zoverre het ontvankelijk is, is het middel ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 24 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op achtentwintig mei tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Carlo Adams